

EVROPSKÁ SPACE OPERA

TRPYT STRANGELETU

ALEŠ PITZMOS

VE SMÍRNÁ
ASOCIACE

BROKILON

Aleš Pitzmos

TŘPYT STRANGELETU

Copyright © 2020 by Aleš Pitzmos

Cover © 2020 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2020 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-510-6

ISBN PDF: 978-80-7456-511-3

ISBN ePub: 978-80-7456-512-0

ISBN Mobi: 978-80-7456-513-7

Aleš Pitzmos

Třpyt strangeletu

Vesmírná asociace
kniha pátá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2020

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
5. *Ledopád **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. Třpyt strangeletu

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán
3. *Ušlechtilé příměří **

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. Třináct dnů guerilly
3. *Krusta temné hvězdy **

** připravujeme*

<http://spisovatel-ales-pitzmos.webnode.cz/>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

„Bůh nehraje kostky.“

Albert Einstein

„Nebesa nás volají. Pokud se nezničíme navzájem, jednoho dne budeme cestovat ke hvězdám.“

Carl Edward Sagan

„Stal jsem se smrtí, ničitelem světů.“

Robert Oppenheimer

„Pouze dvě věci jsou nekonečné. Vesmír a lidská hloupost. U té první si tím však nejsem tak jist.“

Albert Einstein

Prolog

Světlo pulsaru

28.–29. července 2227

Někdy čekáte na jednu jedinou věc celý život...

Jsem Gerard le Comp. Člověk. Narodil jsem se 28. října 2104 v Anderlechtu, oficiálně spadajícím pod Kongresovou republiku Frabenelux. Byl to však jen přežitek, protože pravidla hry už dávno neurčoval národní stát, nýbrž megakorporace, jejichž poslušným sluhou byl. A organizace, která je všechny slučovala: Vesmírná asociace. Vrchol neokorporatokracie, to nejlepší, čeho lidé dosáhli.

Můj otec se jmenoval Herbert le Comp. Byl to ve všech směrech dobrodruh. Země mu byla od narození malá – a on se toulal po hvězdách. Tedy v přeneseném slova smyslu. Ve skutečnosti nevystřčil paty ze Sluneční soustavy, protože nemohl. Neexistoval způsob, jak se dostat k nejbližší hvězdě, k Proximě Centauri, aniž by případná loď strávila na cestě desítky let. Dokud se roku 2147 nepodařilo Robertovi Richardu Korolisovi

a Casperu van Dykovi, dvěma nejvýznamnějším fyzikům své doby, poprvé otevřít vstup do hyperprostorového koridoru – a to při spuštění superobřího marsovského urychlovače částic, *Genesis*.

Má matka... má matka se jmenovala Beatrice. Byla učitelkou a pracovala v základní škole, již vlastnila megakorporace *Lewis, Willis & Sons* spadající do Právnícké a auditorské sekce Vesmírné asociace. Zemřela, když mi bylo šest. Prakticky mě tedy vychovával otec.

Říká se, že to, co prožijete v raném dětství, ovlivní celý váš následující život. Je to pravda. To otec ve mně rozdmýchal vnitřní oheň mých ambicí. To on mě v osmi vzal s sebou do vesmíru, který se mi posléze stal osudem a druhým domovem. A když jsem pod jeho přísnou, přesto však vstřícnou taktovkou dospěl... nejdříve jsem se mu toužil vyrovnat. A když k tomu došlo, když jsem se stal nejmladším velitelem saturnské orbitální stanice *Ring II*, dal jsem si mnohem vyšší a obtížnější cíl. Stát se Předsedou Vesmírné asociace.

Být nejmocnějším člověkem, jaký kdy žil.

Nakonec po překonání řady možných i nemožných překážek a nástrah, kdy vše, v co jsem věřil, bylo zpochybněno, a i můj život často visel na vlásku, jsem se jím doopravdy stal.

Alespoň v očích jiných lidí, zejména spotřebitelské masy žijící předurčené konzumní životy v laskavé megakorporační náruči. Ve skutečnosti jsem však byl jen loutkou v rukou mnohem mocnější bytosti, než jsem byl já sám. Můj osud byl určen její vůlí.

Jak se říká, všechno má svou cenu. Co nemá, nestojí za námahu... Já tu svou platil, platím a budu platit.

Navždy.

Můj čas na výsluní trval jen krátce. Méně, než jsem si v letech, kdy jsem toužil po moci jako vampýr po krvi, představoval.

Roku 2173 jsem pro většinu spotřebitelů zemřel – a to při nehodě transportní lodi, již selhaly brzdicí motory, takže se při nekontrolovatelném sestupu rozpadla v atmosféře jedné z raně kolonizovaných planet. Byla to dokonalá zástěrka. Nikdo nenašel mé tělo, všichni si mysleli, že shořelo na prach. A já... já byl tajně dopraven na stanici *Světlo pulsaru* v systému PSR 1257+12, kde jsem se stal vězněm kryogenního spánku, z něhož jsem se tu a tam probral.

Vyčkával jsem, dokud nepřijde čas... a nenavštíví mě můj host. To byl úděl, který mi byl dán.

Nyní, po více než padesáti letech, bylo mé čekání u konce.

Viděl jsem ho – ale on mě ne. Protože jsem tam s ním fyzicky nebyl: ve skutečnosti jsem se právě nacházel v operačním centru v srdci stanice a byl jsem propojený s neurálním rozhraním.

Můj host stál ve velké místnosti kruhového půdorysu kryté kopulí a zmateně se rozhlížel. Byl středně vysoký, s atletickou postavou, černovlasý.

Tak tohle... tohle je on...

Někdy čekáte na jednu jedinou věc celý život.

Nebo na osobu.

Já čekal na Desmonda Sommerse...

*

„Zaútočili na stanici, Gerarde!“

Z myšlenek utopených v hluboké minulosti, která snad ani nikdy nebyla pravdou, mě vytrhl energický ženský hlas.

Chvilí jsem byl dezorientovaný. Navíc mi to, co jsem slyšel, připadalo absurdní.

Kdo by, probůh, útočil na *Ring II*?

Napadli mě jen Černí Mingové, mafiánské uskupení z čínské

části Marsu, pochyboval jsem však, že by se toho odvážili. Ti by si jistě vybrali jiný, snadno zranitelný cíl – ne největší orbitální stanici ve Sluneční soustavě. Znal jsem jejich císaře, Ming Šao-Čchiho. Nebyl to žádný hlupák.

„Gerarde!“ ozval se naléhavý hlas znovu. „No tak, Gerarde! Slyšíš mě?!“

Otevřel jsem oči a spatřil povědomou tvář: světlovlasou ženu v letech, jíž však věk neubral na kráse – Margaret de Werrovou, brilantní astrofyzičku a mou pravou ruku.

Kdysi mě k ní pojil jistý cit. Vzpomínal jsem si na její horké polibky, na vášeň, když se naše těla spojila v jedno. To všechno však už dávno odvál prach. Zbyla jen vadnoucí vzpomínka.

Čas je nemilosrdný. Pro nás všechny.

V tu chvíli mi došlo, kde jsem – ne na *Ringu II*, ale na jiné stanici. Na *Světle pulsaru*.

Žaludek mi sevřela úzkost.

Z toho, co se mělo stát... z toho, co bylo neodvratné. Možná proto jsem ve vzpomínkách utíkal do minulosti. A přemítal jsem. Mohla být má cesta jiná? Mohl jsem si vybrat? Vyvázat se z osudu, který mi určili jiní? Anebo bych se ocitl v tomto bodě prostoru i času, ať bych učinil cokoli?

Existuje něco jako predestinace?

„Gerarde!“ nevzdávala se Margaret. „Zaútočili na stanici!“

I poté, co jsem prozřel a uvědomil si, kde (a kdy) jsem, bylo její sdělení absurdní; ale jiným způsobem než v případě *Ringu II*. *Světlo pulsaru* se nacházelo v podpovrchové oceánu třetí planety systému PSR 1257+12, ukotvené k více než deset kilometrů silné ledové krustě, která ho pokrývala. Nikdo na ně nemohl zaútočit – alespoň ne přímo. Mohl leda bombardovat ledový povrch tohoto světa. Pokud by tedy o stanici věděl – to, že existuje, bylo tajemstvím několika zasvěcených lidí.

Chvíli jsem se díval do Margaretiny vyděšené, brunátné tváře

a opět si uvědomil nemilosrdnost času, který nás všechny strauje jako neviditelný mor. Až potom mi došlo, že ode mě Margaret čeká odezvu.

„Pokud by tento svět bombardovali, cítili bychom otřesy,“ namítl jsem. Hlas se mi mírně zachvěl.

Povytáhla obočí. „Oni neútočí na nás, ale na *Lighthouse*!“ Změřila si mě zkoumavým pohledem, jak to uměla jen ona. Častokrát jsem se jí smál, říkal jí, že je chodící skener. Tehdy... před mnoha lety... „Gerarde, co je s tebou?“ dodala ještě.

Hrabal jsem se z křesla. „Nic... jen... následky dlouhé kryostáze.“

Naštěstí mou lež neprokoukla – byl jsem dobrý lhář. A he-rec. Kdybych nebyl, nikdy bych se nestal, kým jsem byl. Nikdy bych nemohl vést davu a manipulovat jimi. Vnucovat jim svou vůli. I vůli jiných, kteří byli nade mnou...

„Kdo zaútočil na *Lighthouse*?“ zajímal jsem se.

„Koloniální lehké bitevníky. Operační svaz o síle deseti *darkstormů*.“

Použila pro lodě oficiální označení jejich výrobce, megakorporace *General Spaceship*, lídra vesmírných technologií. Jejich současní majitelé jim však dali do vínku jiný název – *Freedom*. Svoboda.

Věc, které si vážili nejvíc, věc, za niž umírali.

„Nemožné,“ vyhrkl jsem. „Kolonisté cestu do systému neznají!“

Planetární soustava pulsaru PSR 1257+12 – známého také pod daleko familiárnějším názvem *Dvanáctka* – byla značně odlehlá, nacházela se přes tisíc světelných let od Země. A naši nepřátelé z Extrasolárního společenství, které sdružovalo „svobodné“ lidské světy, Kolonisté, do něho cestu hyperprostorovými koridory neznali. I kvůli tomu jsme stanici *Světlo pulsaru* vystavěli právě zde, v domnělém bezpečí této soustavy.

„Podcenili jsme je,“ pravila Margaret tváří v tvář nevyhnutelnému a založila si ruce na prsou. „Někde muselo dojít k úniku informací.“

„Obraz!“ přikázal jsem hlavnímu počítači stanice. Přímo přede mnou se zhmotnila obří holoobrazovka, na níž jsem spatřil kotouč první planety systému. Její povrch bičovaný nemilosrdnými pulsarovými větry a radiací fosforeskoval v místech, kde došlo k obnažení minerálních vrstev. Nad ní plul její věrný souputník, *Lighthouse*, stanice typu *Sunrise*. Měla podobu futuristické činky a pomocí ramen byla propojena s přístavním prstencem, jenž ji obkličoval ve středu pomyslné rukojeti. Záběry, které jsem sledoval na holoobrazovce, pocházely ze sondy s vyšší synchronní orbitou. Kvůli vzdálenosti mezi *Lighthousem* a *Světlem pulsaru* jsme se dívali do tři minuty vzdálené minulosti.

Přimhouřil jsem oči.

Margaret se přece jen v něčem mýlila. Nešlo o útok na stanici – ale boj o ni.

Proti sobě stanul koloniální operační svaz a dva *sunstormy*, vyspělé těžké bitevníky Ozbrojených složek, militární paže Vesmírné asociace, které poblíž stanice hlídkovaly.

Vypadalo to, že je souboj zničující pro obě strany konfliktu. Pět koloniálních lodí se proměnilo v pokroucené vraky, do vesmíru přitom byly vychrleny tuny trosek všech možných tvarů a velikostí, další nepřátelské plavidlo dodělávalo. *A sunstormy... Bill Gates* schytl mnoho úderů, jeho ablativní pancéřování bylo místy sloupané jako cibulová slupka, mohutné iontové motory vynechávaly. I přesto dál srdnatě bojoval.

„Protože my jsme Vesmírná asociace,“ zašeptal jsem.

Ve stejnou chvíli jeho souputníka, *Johna D. Rockefellerera*, zasáhla jedna z těžkých raket s fúzní hlavicí, SOL. Byla to pro něj

rána z milosti. Těžce poškozený bitevník se rozlétl v myriádě trosek, které se jako šrapnely vyřítily vstříc *Lighthouse*. Některé z nich stanici zasáhly a těžce poškodily; vychýlila se díky tomu z orbitální dráhy.

Bitva pokračovala.

A já... já byl překvapený. Nic z toho se totiž nemělo dít...

Myslel jsem si, že znám podstatnou část Plánu, nyní jsem však poznal, že můj mentor přece jen nedokáže všechno vidět, předpovědět.

„Měli jsme tušit, že se Kolonisti v předvečer zahájení projektu o něco pokusí,“ mumlala mi za zády Margaret s patrnou záští v hlase. „Kéž bychom před lety zavčasu eliminovali všechny hrozby...“

„Prosím, Margaret, nezačínej zase.“

„Sentiment!“ zavrčela. „Nic víc. Měl jsi Korolise zabít!“

Na okamžik jsem zavřel oči a opět se ponořil do vzpomínek. Nyní patřily muži s asketickou tváří a hlubokýma černýma očima. Můj dávný přítel, doktor Casper van Dyke, o něm jednou řekl, že se velice podobá legendárnímu srbskému vynálezci a vizionáři Nikolu Teslovi. Měl pravdu. Ta podoba byla nejen fyzická...

Robert byl geniální muž. Byl to právě on, kdo na základě pokusů s marsovským urychlovačem částic *Genesis* vyvinul generátor pro vstup do hyperprostorového koridoru, jenž nesl *Eridanus*, loď, která je jako první zkoumala, *moje* loď. I Margaretina... Robert nám otevřel vesmír – jenže za každý dar se platí. Robert se zbláznil, nejspíš kvůli tomu, že byl při zkouškách prvních verzí generátoru dlouhodobě vystavený poli narušujícím mozkové vlny théta. Začal vykřikovat, že je projekt, nyní probíhající na *Světle pulsaru*, nebezpečný, že by mohl destabilizovat hyperprostor nebo by mohlo dojít k paradoxu vesmírných rozměrů – a tím k zániku samotného universa. Byli tací,

kdo s ním souhlasili. A ti informace o projektu přenesli do nově osidlovaných Kolonií...

Díval jsem se na lehké bitevníky Extrasolárního společenství – jeho prezident Geoffrey Cruz se tedy rozhodl zakročit... Byl to schopný muž – stejně jako jeho otec Imanuel Cruz, můj spolužák z vysoké.

„Alespoň že mají mylné informace,“ ozvala se Margaret, která mi hleděla přes rameno. „Myslí si, že projekt probíhá na *Lighthouse*. Jestliže stanici zničí, tak se nic...“ Náhle šťavnatě zaklela. „Sommers. Ten bastard...“

V uchu mi pípla mikrovysílačka – našťestí. „Pane,“ ozval se hlas jednoho ze staničních operátorů. „Přijímáme kódované vysílání z *Lighthouse*.“

„Přesměrujte to sem,“ poručil jsem.

Vedle mě se zhmotnila další holoobrazovka. Na tři minuty starém záznamu se objevila pohledná rusovlasá žena s modrýma očima. Má pravnučka, Natálie St. Pierre. Na *Lighthouse* plnila jistý delikátní úkol – měla dohlížet na velitele Desmonda Sommerse, muže, kterého Margaret nazvala bastardem.

„Nemám moc času, takže budu stručná,“ řekla Natálie a rychle se ohlédla přes rameno, když za ní zapršely jiskry z přerušného energetického vedení. „Doktor Weir selhal. Desmondovi se během operace aktivovalo nanobotické brnění, i když on to zatím netuší. Zabil Weira i celý eskortní tým.“ Někde za ní se ozvala exploze. „Vy už určitě víte, co se děje,“ pokračovala. „Dám na něj pozor a pak vymyslím, jak ho k vám dostat. Agentka konsorcia OROS číslo 58356 končí.“

„Zbytečně plýtváme drahocenným časem a zdroji na jednoho muže, který není důležitý!“ pustila se do mě Margaret, sotva holoobrazovka pohasla. „Sakra, Gerarde, vůbec jsme ho sem nemuseli tahat. Weir mohl data z jeho nanobotického brnění klidně vytáhnout na Zemi. Proč to tak komplikujeme?“

Byla rozhněvaná. V tom okamžiku jsem opět pocítil osten dávné touhy. Kam se poděly ty měsíce strávené na *Eridanu*? Když jsme objevovali, když jsme byli volní... daleko od všeho a všech.

Povzdechl jsem si.

„Potřebuju s ním mluvit,“ řekl jsem na vysvětlenou.

„To tvrdíš pořád,“ povzdechla si Margaret. „Proč?“

Mlčel jsem. Mlčení někdy bylo nejlepší a nejjednodušší odpovědí...

„Typické,“ odfrkla si. „Někdy si říkám, že ti na našem projektu vůbec nezáleží.“

Když jsem na to nic neřekl, rozhořčeně odešla.

Dál jsem se díval na výjevy ze vzdálené bitvy. Viděl jsem zánik poslední koloniální lodi, i *Gatese* narážejícího do přístavního prstence stanice – která to všechno jako zázrakem přežila.

Dojem, že se děje cosi výjimečného, najednou vyprchal. A já někde hluboko v hrudi pocítil úzkost. Protože okamžik, na nějž jsem tu čekal přes padesát let, měl brzy nastat. ON, Desmond, skutečně přijde.

Pozoroval jsem vířící trosky lodí obou znesvářených stran, pohrobky bitvy, a v duchu se modlil za ty, kdo zemřeli. A za ty další, kteří teprve zemrou. Budou jich miliony. Věděl jsem to.

Protože mi to bylo ukázáno.

Zavřel jsem oči.

A vzpomněl si na průzkumnou loď *Achernar*, která byla zničena iontovou bouří před dvaasedesáti lety. Tehdy jsem na pohřbu členů její posádky pronesl slova, jež se později stala památnými. A hodila se i nyní.

„Naše víra je víra v lidstvo,“ zašeptal jsem. „Naše víra je víra v korporátní světónárod. Naše víra je víra ve Vesmírnou asociaci. Tito lidé zemřeli, abychom my mohli pokračovat v budování naší civilizace, abychom naše hodnoty mohli nést do

všech koutů vesmíru. Jejich oběť nebude marná. Protože my jsme Vesmírná asociace.“

*

Stál jsem v nejnižším bodě stanice, v místě, kde se nacházela vyhlídková kopule, a díval se na ně.

Na *carinaum*.

Bylo uvězněné v krystalické sféře, která měla průměr deset kilometrů. Vlnilo se, kroutilo, pulzovalo a vzdouvalo, přičemž emitovalo bílé, takřka oslepující nepozemské světlo. Vizuální vjem byl zároveň těsně spojený s vjemem fyzickým. Já *carinaum* cítil. Byly to vlnky nereálna rozbíjející se o mou kůži. Protože ta látka, prazvláštní hmota-nehmota, která byla jeho podstatou, nepocházela z našeho vesmíru. Byla pro něj cizí, divná, matoucí, nepochopitelná. Byla homogenní na všech škálách ani nešla stlačit pod Schwarzschildův poloměr, nemohla se zhroutit v singularitě.

Zavřel jsem oči a rozpažil ruce. A vzpomněl jsem si na den, kdy jsme *carinaum* poprvé našli...

Bylo to před pětasedmdesáti lety, v době, kdy jsem velel *Eridanu*. Tehdy jsme cestovali vůbec nejdelším hyperprostorovým koridorem, na který jsme narazili – trvalo dvacet jeden den, než jsme se dostali do systému nestabilní proměnné dvojhvězdy *Éty Carinae*. Všichni tehdy byli nervózní. Motory *Eridanu* totiž nebyly na dlouhý pobyt v koridoru konstruované – ohrožovalo je vysokofrekvenční elektromagnetické pole, které se uvnitř něj přirozeně nacházelo. Pokud bychom v letu pokračovali déle, mohlo to zničit loď. A opustit koridor jsme jen tak nemohli. To prostě tehdy nešlo.

Já však zůstal na rozdíl od ostatních klidný. Věděl jsem, kam míříme. Že z koridoru včas vystoupíme. A také, co máme nalézt.

Eridanus učinil spoustu zásadních objevů. Protože byl na jeho palubě někdo, kdo mě vedl, kdo mi našeptával, co máme odhalit. Můj mentor.

Když jsem ho potkal poprvé, byl jsem paličatý egomaniak jistý si svou nadřazeností, opájející se svými úspěchy, za nimiž jsem si celý život tvrdě (a často bezohledně) šel. Většinou lidí jsem pohrdal. Když mi mentor začal odhalovat části Plánu, říkat mi, co mám objevit, a zvláště poté, co jsem zázračnou shodou okolností unikl z dosahu horizontu událostí černé díry, začínal jsem si slepě myslet, že jsem vyvolený.

Byl jsem bláhový. A zaslepený.

Až postupem času mi začalo docházet, že nejsem nic.

Že jsem jen prach a v prach se obrátím. Že jsou tu mocné síly, jimž nemůžeme vzdorovat. A pokud ano, tak jedině společně.

Kdysi jsem běžné spotřebitele žijící v područí megakorporací přirovnal k součástkám a Asociaci ke stroji. Pokud by se některá z nich porouchala, měla být snadno vyměnitelná. Život spotřebitele měl tedy hodnotu té jedné jediné součástky.

Nyní jsem na to nahlížel jinak.

Každá součástka je svým vlastním způsobem důležitá – bez nich by stroj nefungoval. A existovali i tací, kteří byli nenahraditelní.

Já jím nebyl. Ale muž, který měl dnes přijít, ano.

V uchu mi pípla mikrovysílačka.

„Pane, raketoplán typu *Héfaistos* se už dostal na orbitu planety.“

Desmond Sommers byl tady. A já musel splnit úkol...

*

Můj host se přede mnou válel na podlaze, nad ním stáli dva

agenti OROSu v černých hrudních pancířích, s celoobličejovými taktickými přilbami na hlavách a speciálními útočnými puškami *GS BlackWidow* v rukou.

Desmond slzel a hekal, tělo měl zkroucené bolestí z ran, které utrpěl. Já však věděl, že nestrádá jen jeho fyzická schránka, ale i duše.

Během uplynulých hodin se toho dozvěděl tolik...

Zejména, kdo ve skutečnosti je.

Že je voják, který disponuje pokročilou technologií nanobotického brnění, *Nanobotic War Armor*, NAWARem... Že na něm v souvislosti s ním byly prováděny lékařské experimenty – samozřejmě bez jeho vědomí. A že je měla na svědomí jeho žena Sarah, nyní již čtyři roky mrtvá.

To však nebylo to jediné, co musel skousnout. Byl vychovaný jako ukázkový spotřebitel, vedený k tomu, aby v Asociaci viděl ryzí dobro, aby byl vzorným synem materialismu. A aby její protipól, Kolonisty uctívající dávno odvrhnuté demokratické principy, vnímal jako zlo, které je potřeba z vesmíru vymýtit. Nyní zjistil, že není černá a bílá, ale jen odstíny šedi. Že Vesmírná asociace byla už dlouhou dobu ovládána konsorciem OROS, které se neštítalo ničeho – a v jehož čele jsem stál já.

Už mě nepovažoval za hrdinu, za nejslavnějšího Předsedu Vesmírné asociace všech dob, ale za někoho, kdo se zpronevěřil jejím základním hodnotám vzešlým z „Vize“ slavného Marcuse Greera (megakorporace sloužící lidem a lidstvu) a vydal ji všanc temnotě. A aby toho nebylo málo, právě ho zradila žena, o níž si myslel, že by ji mohl milovat. Anebo možná už miloval...

Má pravnučka Natálie St. Pierre.

Stála nad ním a nanobotické brnění, vyspělá technologie konsorcia OROS, jí právě mizelo v kůži. A odkrývalo rysy její pohledné bledé tváře společně s nepoddajnými rusými vlasy.

I přes to všechno, co musel vytrpět, Desmond dál bojoval. Už jsem chápal, proč byl vybrán.

Existují dva typy lidí – zbabělci a slaboši, kteří se nejsou schopni smířit s ranami osudu a po prvním neúspěchu to vzdávají, a lidé, kteří protrpěnými strážněmi zesílí. A s každou další jsou silnější a silnější. Jdou dál, pokračují. Nezastaví se, ač jim osud ušetřil spoustu políčků. Muž přede mnou patřil do druhé skupiny. Stejně jako já...

Setkal jsem se očima s pravnučkou; usmívala se. Poznal jsem však, že je to jen klam. Protože já v něm byl mistr.

„Ráda se s tebou opět setkávám,“ řekla mi Natálie. „Byla to dlouhá doba.“

„To byla,“ konstatoval jsem. „Jsi stále krásnější, Natálie. A tolik podobná své matce. Jsem velmi hrdý, že jsi celou dobu sloužila našemu cíli. A nyní jsi tu, má krev, abys společně se mnou uviděla vyvrcholení mého díla.“

Sklonila hlavu. „Bude mi ctí.“

Desmond, ležící opodál, právě začal naprázdno dávit. A potom se vyzvracel na podlahu. Když přestal, setkal se se mnou pohledem a na tváři vykouznil drzý úsměv, jímž mě chtěl provokovat.

A já... já musel hrát svou předem připravenou roli...

Právě jsem pohřbíval sám sebe i své ego. Musel jsem ze sebe udělat zaslepeného blázna, který dovedl Asociaci na scestí.

„Je tak slabý a bezbranný,“ konstatoval jsem tváří v tvář Desmondově bídě a pohlédl jsem na Natálii. „Není jako ty, má drahá. Jsi silnější než on. A nyní...“ Došel jsem k jednomu z agentů OROSu, kteří předtím přivedli Natálii, a vzal si od něj pušku. Předstoupil jsem před Desmonda, namířil na něj a pousmál se.

„Tak to... udělej!“ zavrčel. „Udělej... to, ty... ksindle!“

Sklonil jsem zbraň. „Ty nebudeš prosit o milost?“

„Takovou... takovou radost ti... neudělám.“

Byl skutečně silný... nepoddajný.

„Jak chceš.“ Znovu jsem na něj namířil.

Zavřel oči v očekávání smrtícího výstřelu... když se ozvala Natálie: „Možná bychom ho prozatím mohli nechat naživu – aby byl svědkem tvého triumfu.“

I když to na sobě nedala znát, věděl jsem, co je skryto za jejími lhostejnými slovy. Že jí na Desmondovi záleží víc, než by byla ochotná přiznat. Nebylo vůbec těžké jí vyhovět – vždyť jsem ho stejně nechtěl zabít. Jen jsem opět hrál svou předem určenou roli v tomto příběhu.

Chvilí jsem o tom, co navrhla, naoko uvažoval. „Ano,“ řekl jsem nakonec – a sklonil jsem pušku. „To je dobrý nápad.“ Vzápětí jsem popadl Desmonda za vlasy a prudce mu vrazil obličej do zvratků. „To mu alespoň ukáže, že není víc než tenhle zvratek na podlaze!“ Potom jsem ho pustil.

Obrátil se na záda, rozkašlal se a začal lapat po dechu.

„A pokud budu chtít, Desmonde,“ dodal jsem, „uvidíš i můj triumfální návrat na Zemi. Představenstvo už se na něj chystá a současný Předseda Vesmírné asociace právě rezignuje. Uvidíš, jak budou lidé u vytržení, že jsem naživu, jak mě budou oslavovat.“

„Ještě jsou tu Kolonisti! Ti... ti budou vzdorovat!“

„Kolonisté!“ odfrkl jsem si. „Je pravda, že jsem je podcenil. Úkolem bitevníků u *Lighthouse* nebylo zajistit oblast proti případnému útoku, ale dopravit mě domů, až to všechno skončí. Kdybych věděl, o co se Kolonisté pokusí, neměl bych tu dvě lodě, měl bych jich tady dvacet. A nebylo to poprvé, co jsem udělal podobnou chybu. Když vypukly Koloniální války, netušil jsem, jak houževnatým nám budou protivníkem a jak to vyčerpá naše zdroje. Chtě nechtě jsem před deseti lety dovolil,

aby s nimi Asociace uzavřela příměří. Tedy dokud nebudeme připraveni na novou válku, která je definitivně smaže z povrchů jejich planet – ten čas nastal nyní, ve chvíli našeho konečného triumfu.“

„Jak to myslíš?“

„Představenstvo podle mých instrukcí přesvědčilo Valnou hromadu Vesmírné asociace, aby při včerejším jednání podpořila zahájení Druhých koloniálních válek. Hrozby Extrasolárního společenství se tak zbavíme jednou provždy.“

Stalo se to velice rychle – tak, že mě to až zaskočilo.

Zdánlivě neškodný a vyřízený Desmond se najednou ocitl na nohách a stanul proti mně. Byl to pro mě už druhý šok během předcházejících dvaceti čtyř hodin – po tom, co koloniální bitevníky zaútočily na *Lighthouse*.

Myslel jsem si, že mě Desmond zabije – zachránil mě však jeden z agentů OROSu. Instinktivně střelil Desmonda plazmovým výbojem do boku a připekl mu tak kombinézu k žebřům. Můj host se bezvládně svalil na zem. Podle toho, jak zatínil zuby, ho muselo zranění nesmírně bolet.

Já však věděl, že to přežije, ba co víc, že se brzy uzdraví. Kvadriliardy nanobotů, které měl v krvi, mu nejen zefektivňovaly oběhový systém, ale pomáhaly i s hojením ran. Navíc to nebude trvat dlouho a jeho nanobotické brnění, které po souboji s Natálií selhalo, se brzy obnoví.

„Zvedněte ho!“ pronesl jsem otřeseně – alespoň něco jsem hrát nemusel...

Desmond opět prokázal svou sílu. Přestože byl momentálně na pokraji psychických i fyzických sil, snažil se agentům vzdorovat. Oni ho však zpacifikovali a dotáhli ke mně a k Natálii. Vrhel na mě alespoň opovrhlivý pohled.

„Už je čas,“ řekl jsem mu a prostřednictvím čipu, který jsem měl umístěný v mozku, jsem poručil podlaze, aby se

dematerializovala. V tom okamžiku se našich těl chopily vlečné paprsky a my klesali do operačního centra, srdce stanice *Světlo pulsaru*.

Oslepilo nás jasné světlo. Zamžikal jsem. Potom jsme dosedli na podlahu.

Středu operačního centra vévodil počítač s holografickým výstupem, nad nímž byl zhmotněn obraz stanice, ve které jsme se nacházeli: *Světla pulsaru*. Tvořilo ji několik vzájemně propojených kruhů; z toho vnějšího vybíhala osmička obřích ramen, která přidržovala sféru s *carinaem*. Vzdouvalo se a jiskřilo uvnitř ní.

U panelů obklopujících holopočítač už pracovali operátoři pod vedením Margaret de Werrové. Vše bylo připraveno na spuštění hypervirkatoru, jímž se přeladí frekvence *carinaa*. Až se tak stane, otevřeme pro lidstvo jiné systémy hyperprostorových koridorů.

Celý projekt spolykal miliardy asociačních jednotek a zabral řadu let. Nejprve bylo nutné přepravit do soustavy *carinaum* z oblasti *Éty Carinae*, kde bylo objeveno. Poté započala stavba této rozsáhlé stanice, největšího objektu, jaký kdy lidé vybudovali – trvala takřka dvacet let. Bylo na ni použito ultraželezo, jež se těžilo hluboko pod jižním pólem první planety soustavy PSR 1257+12, té, okolo níž obíhal *Lighthouse*. Stavba samotného hypervirkatoru byla také velmi zdoluhavá a náročná. Nehledě na množství simulací, jež bylo nutné provést na počítačích s bioneurální sítí, které ještě nebyly v dobách, kdy projekt započal, vynalezeny. Navíc se na něm podílelo mnoho vědců z různých oborů – jedním z nich byl i jistý doktor Peter McQueen, který se bez svého vědomí účastnil projektu WPS. Podpovrchový oceán, v němž se stanice i sféra *carinaa* nacházely, pro ni měl sloužit jako izolant – a McQueen měl propočítat jeho přesné chemické složení.

Tento vědec na projektu pracoval na těžební stanici známé jako *Vulcano II*, která se nacházela na Jupiterově vulkanicky hyperaktivním měsíci Io. Krátce po dokončení výzkumu však byl Kolonisty varován. Když se rozhodl data zničit, zjistil, že se k nim nemůže dostat; byla trvale uzamčena v hlavním úložišti stanice. Takže se rozhodl pro brutální tah, nebo lépe řečeno akt zoufalství – záleželo na úhlu pohledu. Pomocí geosond způsobil v okolí stanice rozsáhlé vulkanické erupce, které byly s to celé *Vulcano II* zničit. Zabránit tomu měli agenti OROSu přestrojení za Kolonisty – ti však neuspěli. V tu chvíli byl aktivován Desmond Sommers, toho času sloužící na záchranné lodi *Tristan*, konkrétně jeho nanobotické brnění, o němž do té doby neměl ani potuchy – měl se k datům dostat během záchranné akce, jejímž cílem bylo stanici potápějící se do lávové kaldery evakuovat. Došlo však k několika nepředvídatelným událostem a všechna vysoce ceněná data nakonec skončila v kolektivní paměti Desmondových nanobotů.

To proto byl nyní tady.

Alespoň tomu věřila Margaret. I ostatní.

Já však věděl, že nic z toho nebyla náhoda. Události na Io proběhly přesně, jak měly. Agenti OROSu měli selhat. Desmond se tam měl dostat coby člen záchranného týmu. Jeho brnění se mělo aktivovat jinak, než si OROS přál, a nahrát do sebe ta data – to všechno kvůli tomu, aby nyní stanul zde, ve stanici *Světlo pulsaru* po mém boku.

A stal se součástí Plánu...

Margaret vzhledla od jednoho z panelů, s nímž pracovala. Uslyšel jsem, jak Desmond lapá po dechu – protože ji poznal. Jistě. Určitě před lety četl o legendární misi *Eridanu* v nějaké obrázkové knize – tak jako většina dítek uvědomělých spotřebitelů.

Protože my jsme Vesmírná asociace!

„Zůstali tu se mnou ti, kdo mi byli věrní,“ vysvětlil jsem mu. „To, že žijeme, bylo nejstřeženějším tajemstvím Asociace – našel bys o tom zmínku v žádném archivu a věděli to pouze někteří z Představenstva. Měli jsme cíl; stanout zde, až uplyne šedesát let a projekt *Světlo pulsaru* bude u konce. Využili jsme při tom kryogenní stáze.“

Margaret se na Desmonda zamračila – nenáviděla ho za to, že se stal proměnnou v rovnici, která ohrožovala její vysněný projekt. Potom se otočila na mě. „Teď není čas na hry, Gerarde. Měl jsi ho dávno zabít – svůj úkol už splnil.“

„O tom, jestli někdo zemře nebo ne, rozhoduji jen já,“ zavrčel jsem. „Jak jsme na tom?“

„Prošla jsem McQueenovy výpočty – ten muž byl génius. Škoda, že byl tak naivní a musel zemřít.“ Z jejího hlasu číselná ironie. Byla to tvrdá, cílevědomá žena. Možná až moc... Zajímavé, jak člověk s odstupem času vidí věci jinak, rekapituluje... „Začali jsme do oceánu vypouštět potřebné chemikálie k izolaci sféry. Zároveň jsem spustila startovací sekvenci hypervirkatoru. Převádím energii z reaktorů jedna až pět do prvních dvou ramen stanice – jsou nabita z osmdesáti procent. Máme problém s reaktorem osm, ale technická osádka už na tom pracuje. Reaktory jedenáct až patnáct bez problémů: ramena pět a šest se nabíjejí, hodnota sedmdesát procent. Zbylé reaktory i ramena hypervirkatoru jsou na tom stejně. Čas k zahájení procesu odhaduji na deset minut.“

„Výborně,“ zahučel jsem a zamířil do vzdálenější části operačního centra, kde ze šachet uvnitř podlahy vyjížděly stázové komory. V nich byli lidé, kteří projektu zasvětili život a čekali na jeho dokončení. Kdyby tak věděli, že všechno, co se tu dnes stane, je nepodstatné... kromě jediné věci.

Objal jsem se s roztřeseným mužem asijského zevnějšku,

Jeremym Kwonem, který kdysi sloužil pod mým velením na *Eridanu* coby exobiolog. Znovu mi připomněl tu dobu. Ty objevy. To, jak usilovně dychtil najít jiné mimozemské civilizace – až se mu to nakonec podařilo v rozbouřené atmosféře horkého Jupitera *Upsilon Andromedae Ab*.

Díky mně a mému mentorovi...

Objal jsem se s Jeremym. „Vítej, příteli.“

Vypadal zmateně a nervózně. „Nemohu uvěřit... nemohu uvěřit, že už je čas. Připadá mi, jako bych do stáze ulehl teprve včera.“

„Jsi ten šťastnější z nás,“ usmál jsem se, i když mi rozhodně nebylo do smíchu. Zjistil jsem, že se mi dlaně nepříjemně potí; otřel jsem si je do kombinézy. „Já jsem byl za celou tu dobu několikrát vzhůru, takže jsem pocítil tíži toho času, ale už je to za námi.“

Jeremy se rozhlédl po operačním centru – nakonec pohledem spočinul na Desmondovi a agentech OROSu s *blackwidowy* v rukou, kteří ho střežili. Pravda, můj host nevypadal dvakrát nejlépe...

„Kdo je to?“ zajímal se Jeremy a já zjistil, že se mu třese hlas. „A co se mu stalo?“

Mávl jsem rukou. „Drobná překážka na naší cestě, Jeremy. Ale už jsme to vyřešili.“

„Do... dobře,“ přikývl. „To je dobře.“

Poplácal jsem ho po rameni a zamířil k vysoké plnoštíhlé ženě s tmavohnědými vlasy a zelenýma očima, k Ruslaně Ivanchukové, vynikající lékářce. Také ona byla kdysi přítomna na *Eridanu*, kde zachraňovala životy. I já jí vděčil za ten svůj; na jedné exoplanetě pozemského typu jsem se nakazil bakteriemi, které mě málem zabily. Ruslana však rychle odhalila zdroj nákazy a podařilo se jí v rekordním čase vyvinout účinné antibiotikum.

„Má drahá.“ Sevřel jsem jí ruku. „Jsem rád, že se s vámi opět vidím.“

Zamrkala. „Jako by to bylo včera, Gerarde. Jak...“ Chvilí hledala slova. „Jak se daří Asociaci?“

Záleželo jí na ní. Stejně jako mnohým z nich.

Nevěděli, co se na Zemi za těch více než padesát let stalo, že se Kolonisté v rámci Extrasolárního společenství osamostatnili. A že došlo k ničivé válce mezi nimi a Vesmírnou asociací. Nechtěl jsem jí to říct. Hodlal jsem nechat ji i ostatní v nevědomosti.

Koneckonců ani nemělo cenu jim to říkat... bylo by to totiž zbytečné.

„Skvěle,“ zalhal jsem. „Prosperuje jako nikdy, Ruslano. Už brzy... už brzy se vrátíme na kvetoucí Zemi a já opět usednu v čele Asociace jako její Předseda. A vy v čele Farmaceutické sekce.“

Má slova jí vykouzlila na tváři úsměv – to jediné jsem pro ni mohl udělat.

Přistoupil jsem k Malcolmmu Sheppardovi, bývalému Výkonnému řediteli Vesmírné asociace – jeho syn Derek v současnosti na Zemi vedl megakorporaci *Black Friday*, zakládajícího člena konsorcia OROS. Následovali další staří známí...

„Osádka reaktoru osm hlásí, že je problém vyřešen, madam,“ zaslechl jsem hlas jednoho z operátorů.

„Výborně,“ pravila Margaret. „Řekněte jim, ať ho nastaví na plný výkon. Jak jsme na tom?“

„Podpovrchový oceán už působí na *carinaum* jako izolant. Míra je na šedesáti devíti procentech. Sedm ramen hyperviratoru je plně nabito. Zbýlé rameno, zčásti závislé na hlavním reaktoru osm, je na sedmdesáti procentech. Odhadovaný čas k zahájení procesu pět minut.“

„Gerarde!“ křikla na mě Margaret. „Už je skoro čas!“

Ano, už byl skoro čas.

Cítil jsem, jak mi po páteři přeběhl mráz. Ruce se mi nekontrolovatelně roztrásly, což jsem se snažil maskovat.

Ale bylo to pochopitelné – jak jsem jen mohl být připravený? A byl by v mé pozici vůbec někdo?

Na okamžik se z mých nohou stalo želé, žaludek mi ničila prudká křeč. Snažil jsem se dýchat, překonat to. Celý život jsem byl silný, nic mě nerozhodilo. Kráčel jsem za svými cíli bez ohledu na překážky i následky. Tak jsem to udělal i nyní – zamířil jsem do kruhu holoobrazovek.

„Přebírám ovládání,“ řekl jsem. „Gerard le Comp, autorizace alfa omega alfa 235.“

Vzápětí mě od hlavy k patě přešel paprsek skeneru; cítil jsem jen nepatrné šimrání na kůži. Následoval monotónní hlas staničního počítače: „Autorizační kód, sken osoby a hlasu pozitivní. Ovládání aktivní.“

Podlaha přede mnou se jako mávnutím kouzelného proutku rozestoupila a vyjel z ní ovládací panel hypervirkatoru.

„Pojďte, mí přátelé!“ zavolal jsem na své druhy, kteří procitli ze stáze. Obklopili mě – jako ovečky pastýře. A já jím byl...

„*Carinaum* je plně izolované!“ hlásila Margaret. „Poslední rameno hypervirkatoru je na devadesáti procentech! Za minutu budeme mít dost energie na to, abychom spustili závěrečnou sekvenci!“

Nastalo ticho, v němž by bylo slyšet i padající špendlík. Dokud ho nepřerušil můj host.

„Co když to nevyjde?!“ vykřikl Desmond – a slova cílil na zakládající členy OROSu, kteří mě obklopili. „Co když měl Korolis a ostatní, kteří uprchli do Kolonií, pravdu?! Co když tímhle zničíte galaxii?! Nebo dokonce vesmír?! Co když všichni zemřeme?!“

Skutečně se nevzdával. Ani nyní, když bylo vše – alespoň

z jeho pohledu – ztraceno. Musel si myslet, že je to poslední den jeho života. Ve skutečnosti však byl jeho prvním...

„On vám neřekl všechno!“ pokračoval Desmond odhodlaně a vpíjel do mě rozzlobený pohled. „Možná vám hodně nasliboval, ale nic z toho není pravda! Konsorcium, pro něž jste pracovali, OROS, je zrůdná síla! Stejně jako se jí pozvolna stává samotná Asociace! Pro tenhle okamžik zabila tisíce, miliony! Neváhala vyprovokovat ničivou válku s Kolonisty – protože se bála, protože věděla, že oni jim budou chtít v realizaci projektu *Světlo pulsaru* zabránit! Protože to, co tady teď děláte, je nebezpečné!“

Desmondova slova nezůstala bez odezvy. Věděl jsem, že mnozí, kteří se mnou ulehli do kryostáze, pochybují. Jen jeden z nich se však odvážil promluvit: Jeremy Kwon.

„Je to pravda, Gerarde?“ zeptal se mě. „Je pravda, co tenhle člověk říká? Že Kolonisté začali brojit proti projektu? Je možné, že jim naši uprchlí přátelé poskytli důkazy, o nichž my nevíme. Možná že provedli jiné simulace než my a potvrdili Korolisovy závěry. Možná bychom to měli zvážit.“

Byly to přehnané obavy. Ve skutečnosti se nestane nic. Vůbec nic. Hypervirkátor ani žádná síla, již bychom snad mohli disponovat, s *carinaem* nepohne. Tohle všechno je jen šaráda. Všechny ty zdroje, všechen čas – pro nic. Přesto se cosi stane, ale neuděláme to my. Existuje ještě jedna možnost cestování mezi hvězdami rychlostí vyšší, než je světlo: proskok hyperprostorem. Po miliony let něco podobného nebylo možné – mentor mi nikdy nevysvětlil proč –, ale dnes... dnes přestane toto omezení platit.

Vyhnal jsem ty myšlenky z hlavy (nic z toho mě už nemuselo trápit) a soustředil se na Jeremyho.

„Zvážit?!“ vyjekl jsem a snažil se, aby to znělo našťvaně. Místo toho jsem však byl odevzdáný.

Bylo nutné učinit další oběť ve prospěch celého lidstva, ve prospěch našeho korporátního světonároda, Vesmírné asociace, toho nejlepšího, čeho lidstvo dosáhlo. Kolik jsem jich už udělal? Nespočetně. Nechtěl jsem v tom pokračovat, ale musel jsem. Osud, který mi byl určen, byl nemilosrdný a krutý.

Pokynul jsem jednomu z agentů OROSu, který podpíral Desmonda. Muž pochopil: vytáhl z ramenního pouzdra laserovou pistoli, zacíлил... a prostřelil Kwonovi čelo. Jeremy vykulil oči, otevřel a zavřel ústa, jako by se snažil říct poslední slova – a možná mě jimi proklít – a pak se sesul na podlahu operačního centra.

Cítil jsem, jak se za mnou vzedmula vlna paniky – mohla mě smést do temných hlubin oceánu jako ničivá tsunami. Já však věděl, že se to nestane. Že to dokončím.

„Zasloužil si to!“ otočil jsem se na druhy, v hlase typické zanícení náboženského fanatika – kdyby mě viděl můj drahý přítel Robert Richard Korolis, zakladatel Církve hyperprostorových koridorů, dozajista by na mě byl hrdý. „Zasloužil, protože ztratil víru v naši věc!“ Ukázal jsem na Desmonda. „Vy skutečně věříte tomuhle lháři?!“

Zamířil jsem k němu. Ke svému hostu. K muži, na něhož jsem čekal šedesát let. Natálie, stojící po jeho boku, nervózně přešlápla z nohy na nohu, i když v její pohledné tváři panoval stoický klid.

„Gerarde!“ ozvala se za mnou Margaret, v hlase varování. „Na to nemáme čas!“

„Já mám všechnen čas na světě!“ Otočil jsem se k Desmondovi a dal mu tvrdou ránu do obličeje. Ten akt nezůstal bez odezvy; host se začal v držení agentů OROSu zpěčovat, byl však stále příliš slabý. Znovu jsem ho udeřil. A znovu. Když konečně ochabl, uchopil jsem ho za bradu a zdvihl mu hlavu. Chvilí jsme se měřili pohledy. „Vím, co tě zničí, Desmonde – a já to

udělám.“ Zasmál jsem se – i když jsem věděl, jak to, co nyní řeknu, bude muže přede mnou bolet. „Víš, tvoje žena, Sarah, byla velice, velice chytrá, ctizádostivá, jedna z nejlepších, která pro OROS pracovala. Ona chápala, co ty ne, význam oběti pro vyšší dobro. To, že si tě vzala, byla její oběť, aby ti byla nablízku a mohla tě kontrolovat – nikdy tě nemilovala! Byl jsi jenom jejím pokusným objektem!“

„Já vím,“ šeptl a z oka mu skanula osamělá slza. „Já vím.“

„Byl jsi jenom její experiment!“ křičel jsem na něj; mírně jsem ztišil hlas, protože mi došlo, že už začínám přehrávat. „Její vědecký experiment, který ji nakonec zabil!“

Prudce sebou škubl, jeho pohled směřoval do vzdálené minulosti, k dávné bolesti.

Znal jsem ten pohled. Viděl jsem ho v očích mnoha mužů. I ve svých, když jsem se někdy podíval do zrcadla. Ztratil jsem toho tolik ve jménu Vesmírné asociace...

„Ne!“ zavrtěl hlavou Desmond v posledním vzdoru. „To není pravda!“

„Ale je! Zabil jsi ji! Tvoje brnění neselhalo jen na Io! Selhalo už předtím! Nevěříš?!“

„Gerarde!“ ozvala se mi za zády netrpělivá Margaret. „Všechna ramena hypervirkatoru jsou plně nabitá. Můžeme do sféry vpravit elektromagnetický puls!“

„Projekt *Světlo pulsaru* trval šedesát let!“ zakřičel jsem na ni. „Pět minut snad ještě počká, nebo ne?“

Znovu jsem se otočil k hostu. „Povím ti, jaká byla pravá příčina havárie záložního reaktoru na *Stormcloudu*, Desmonde. Při vyšetřování se přišlo na to, že den předtím došlo k nedovolenému vniknutí do jeho prostor.“

Aktivoval jsem mikropočítač na paži kombinézy a naťukal do něj několik instrukcí; před námi se zhmotnila holoobrazovka, na níž se objevila reaktorová místnost na *Stormcloudu*.

„Toto jsou obnovené záznamy z bezpečnostní kamery,“ vysvětlil jsem Desmondovi. „Dívej se!“

„Ne!“ vykřikl a otočil hlavu na stranu.

Musel to vidět. Bylo to důležité. Chytil jsem ho za hlavu a prudce mu s ní trhl k holoobrazovce. Snažil se zavřít oči, ale já mu v tom zabránil. „No tak se dívej!“ řval jsem.

Nakonec to udělal.

Výjev na holoobrazovce ukazoval postavu obalenou nanobotickým brněním. Chvilí se rozhlížela po reaktorové místnosti, nakonec zamířila k ocelovým schůdkům a vystoupala po nich na jeden z ochozů lemujících kvádr reaktoru. Bylo tam mnoho obslužných panelů; s jedním z nich začala pracovat. Trvalo to několik nekonečně dlouhých vteřin. Když byla hotová, sestoupila ze schůdků, zamířila k masivním bezpečnostním dveřím, které reaktorovou místnost uzavíraly, a když mýjela kameru, nanobotické brnění jí zmizelo v kůži... a odhalilo Desmonda.

Díval jsem se na toho skutečného, stojícího v držení agentů OROSu, s tváří zruzněnou nekonečnou bolestí.

„Je to tak, Desmonde!“ zavrčel jsem. „Tvoje brnění selhalo i tenkrát – nanoboti nad tebou z neznámých příčin převzali kontrolu, následně jsi překonfiguroval záložní reaktor a zároveň za sebou zametl stopy. Když byl druhý den spuštěn v rámci pravidelných testů, došlo k úniku vodíku, vznícení atmosféry a následné rázové vlně. Ty jsi přežil, protože tě brnění ochránilo – ale osmdesát lidí, kteří se v tu dobu nacházeli poblíž reaktoru, včetně tvé ženy, takové štěstí nemělo. To ty jsi jejich vrahem.“

Desmondovi se podlomila kolena a klesl na podlahu – definitivně zlomený. A odevzdaný. Alespoň pro tento okamžik.

Triumfálně jsem se zachechtal – a pak jsem se vydal ke svému panelu.

Opět jsem do něj začal zadávat příkazy. Srdce mi při tom

zběsile bušilo v hrudi – z vidiny toho, co má nastat. Když jsem byl hotový – a já si přál, abych nebyl –, rozhlédl jsem se po ostatních. Báł jsem se, aby se mi netřásl hlas; naštěstí mě nezradil, měl jsem ho pevný. Však jsem ho také léta trénoval. „Pohledte na zázrak, mí přátelé, pohledte na největší čin v dějinách lidstva! Vychutnejte si okamžik, kdy se staneme pány vesmíru! Zadávám koordináty pro spuštění soustředěného vysokofrekvenčního elektromagnetického pulsu a měním frekvenci *carinaa*.“

Nastaly rozhodující vteřiny.

Netušil jsem, co přesně se děje v Desmondově hlavě, co ho nakonec přiměje i přes to všechno, co jsem mu řekl, bojovat. Ale učinil tak. Koutkem oka jsem spatřil, jak ho obaluje nanobotické brnění a zvedá se ze země; při tom nízkoteplotními plazmovými pulsy, které emitovalo, zabil oba agenty po svém boku. Potom obrátil ruku proti mně.

„Gerarde!“ vykřikla Natálie.

Setkal jsem se s Desmondem očima.

A já si v posledním okamžiku předtím, než mě připekl plazmovým výbojem k ovládacímu panelu, vzpomněl na rozhovor, který jsem před čtyřiasedmdesáti lety vedl na palubě *Eridanu*.

„Až se potkáte, Gerarde, až se kruh z tvé strany uzavře, musíš ho zlomit. To je tvůj nejdůležitější úkol. Protože každá bolest, kterou v životě zažije, ho učiní silnějším. Z bolesti roste, učí se. Díky ní se stane tím, kým má být.“

„A když to udělám?“ zeptal jsem se tehdy. „Co se stane?“

„Pro něho to začne, ale pro tebe, Gerarde, to skončí. Protože pak... pak tě Desmond zabije.“

Část I.

Psanec

5. května 2238

1

Saran

Jen odvážní a silní vstupují do náruče temnoty.

Ležel jsem na podlaze studené jako led a lepkavé od mé vlastní krve. Kolik... kolik jsem jí už ztratil? A jakým zázrakem jsem stále naživu?

Ultraželezná střešina mi prošla břichem v oblasti žaludku, nadělala paseku v mých vnitřnostech a potom vyšla zády ven. Bolest, kterou jsem při tom zakusil, byla zničující – větší, než jsem si kdy dokázal představit.

Jak k tomu vůbec došlo?

Tápal jsem v paměti, snažil si vzpomenout, proč tu ležím zraněný na podlaze –, ale bezprostřední chvíle před tím, než

se to stalo, jsem si vybavit nedokázal. Jen jedno jsem věděl jistě; jsem na *Teslovi*, těžkém bitevníku typu *Sunstorm* třetí generace. Na své vlajkové lodi. Anebo v tom, co z ní zbylo...

Jakmile jsem na to pomyslel, ozval se kousek ode mě neartikulovaný křik. Otevřel jsem víčka, dosud pevně semknutá bolestí.

V rudé záři nouzového osvětlení jsem spatřil muže – i po jeho jménu jsem v mysli pátral marně.

„Ne!“ křičel. „Ne... prosím... ne!“

Prudce sebou škulbl – černá silueta na rudém pozadí – a já si uvědomil, že už se takřka nepodobá člověku. Protože z jeho útrob cosi bobtnalo. Ve skutečnosti však šlo o pravý opak – něco se do nich totiž zavrtávalo.

Sáhl jsem po zbrani. Věděl jsem, že bych jí původce těch strašlivých muk nezabil – ale mohl jsem alespoň ušetřit trápení ubožákovi.

Nahmátl jsem pouzdro na opasku, služební laserová pistole v něm však nebyla.

Když jsem opět upřel pohled na ten nerovný boj, spatřil jsem opodál další nezřetelnou siluetu. Byl tam ještě druhý tvor. Ten, který byl určený mně.

Na okamžik jsem si přál, aby mě střepina zabila. Protože smrt, kterou mi ta stvůra uchystá, bude mnohem horší.

Otočil jsem se. Chodba za mnou se utápěla ve tmě.

A v ní... v ní mohlo číhat cokoli.

Jen odvážní a silní vstupují do náruče temnoty, připomněl jsem si.

Začal jsem lézt, bolest v žaludku mě trhala na kusy. Přesto jsem vytrval.

Poddal jsem se temnotě, doufal jsem, že mě skryje před zrakem toho tvora – i když on žádné oči neměl.

Pomalou jsem ukrajoval metry, tápal jsem kolem sebe, zmatkoval.

Jediné, co mě v tu chvíli drželo při smyslech, byla mysl vojáka vystavená po většinu mého života tvrdému drilu. Kdyby někteří prožili to co já, dávno by je to zlomilo. Já jen otupěl. Většinou...

Zastavil jsem se, trhaně jsem dýchal, srdce mi divoce bušilo. Protože mi instinkt našeptával, že přede mnou něco je; že se to skrývá pod rouškou hutné temnoty a vyčkává to. Na svou chvíli.

Naprázdno jsem polkl.

Natáhl jsem ruku před sebe, celou tu dobu jsem čekal, že se *ho* dotknu. Nic tam však nebylo. Jen jsem šátral ve vzduchu.

Ulevilo se mi.

Dokud jsem na zádech nepocítil obrovskou tíhu, která mě přimáčkla k podlaze. Bylo to horké. Vlnilo se to, jak to zkoumalo mé tělo, a vydávalo to odporné mlaskavé zvuky.

Snažil jsem se zpod toho vyplazit, bylo to však příliš silné. Drtilo mě to svou váhou, mačkalo mě to k podlaze.

Teď, řekl jsem si, mysl na prahu šílenství, *teď znesvěť mé tělo.*

Vykřikl jsem.

A probudil se.

Ležel jsem na lůžku ve své kajutě, přikrývku jsem během neklidného snění skopl na podlahu. Chvíli jsem přerývaně oddechoval a koupal se ve vlastním potu. Potom jsem se posadil a skryl tvář do dlaní.

Když jsem se konečně uklidnil, zamířil jsem do koupelny, kde jsem si opláchl obličej ve studené vodě. Chvíli jsem civěl na svůj odraz v zrcadle.

Události posledních měsíců si na mě vybíraly krutou daň. Vždy jsem byl hubený, nyní však přímo vychrtlý, líce jsem měl propadlé. Kvůli jizvě, která mi křížovala pravou tvář – a já

na ni byl hrdý, protože pomáhala upevnit mou auru válečníka – jsem vypadal jako smrtka. Vlasy mi předčasně zbělely. Uhladil jsem si je pravačkou.

Chvěla se.

Zaťal jsem ji v pěst a povolil, abych třas zastavil.

Nepovedlo se.

Znovu jsem si vybavil svůj sen. Neustále se opakoval. Den co den. Kéž by to však byla jen pouhá noční můra! Bohužel to byla vzpomínka. Stalo se to teprve před měsícem a půl. Neměl jsem po tom traumatizujícím zážitku velet Ozbrojeným složkám. V žádném případě. Ale nikdo jiný by nedokázal vzdorovat zkáze, která na nás byla vržena.

Nikdo jiný.

V uchu mi náhle pípla mikrovysílačka.

„Ano?“

„Nerad vás budím, admirále,“ ozval se kapitán *Tesly*, Moore.

„Stejně už nespím.“

„Dobrá. Zachytili jsme kurýrní sondu ExoSolu mířící k Zemi. Pane...“

Mooreovi došla slova – to se stávalo málokdy.

Cítil jsem, jak mi mezi lopatkami vyrašil ledový pot.

„Pane, měl byste vidět, co bylo uvnitř,“ pokračoval Moore po chvíli. Hlas se mu chvěl.

„Hned jsem tam, kapitáne.“

Ukončil jsem spojení a přešel k lůžku, zpod něhož jsem vytáhl kovový kufřík. Otevřel jsem ho – uvnitř si hověl injektor a také několik ampulek. Jednu jsem do něj zacvakl a potom si aplikoval to, co bylo uvnitř.

Dřív, než jsem si stačil obléknout uniformu, se mi přestala třást ruka. Zhluboka jsem se nadechl. Jednou, podruhé, potřetí. Byl jsem připravený jednat.

Opustil jsem kajutu.

„Tohle je sebevražda, admirále!“

Kapitán Moore na mě křičel. Za neúctu k nadřízenému bych ho mohl nechat zavřít do kajuty, nebo dokonce postavit před vojenský soud. Zvláště když byli tomuto incidentu přítomni ostatní velící důstojníci. Ale já to neudělal. Byl to schopný voják. A navíc... měl pravdu.

Byla to svým způsobem sebevražda.

Rozhodl jsem se sebrat zbytek sil, který nám zbyl po zoufalé – a neúspěšné – obraně Xandry, a vyslat ho do systému *14 Herculis*. Abychom před invazí zachránili centrální svět dříve nepřátelského Extrasolárního společenství, Liberty.

Síla, kterou naši mimozemští nepřátelé – Tauriani, jak jsme je nazývali – vrhli do této soustavy, byla drtivá. Podle hlášení velitele Branné jednoty, generála Kaminského, disponovali dvěma tucty mateřských biolodí, přičemž každá z nich, dlouhá desítky až stovky kilometrů (jejich průměr byl variabilní, protože nebyly vyráběny, ale rostly), nesla tisíce menších plavidel, jimž jsme říkali biostihačky, bioraketoplány a biokřižníky. Taurianům se bez větších problémů podařilo prorazit obranu jednoho z výstupních bodů v systému a nyní mířili k samotné planetě.

Liberty měla masivnější orbitální obranu než zbylé planety Extrasolárního společenství. I tak však zoufalou – Branná jednotka totiž přišla o mnoho bitevních lodí při občanské válce, která propukla těsně před taurianskou invazí. Proto jsme byli nyní požádáni o pomoc, a to samotným letitým prezidentem ExoSolu, Geoffreyem Cruzem.

Pokud ji ovšem můžeme poskytnout... protože i my jsme se nacházeli v zoufalé situaci.

Kolik... kolik světů si ještě můžeme dovolit ztratit?

„Pane, při vši úctě, měli bychom pokračovat k Zemi!“ naléhal na mě rozhořčený Moore, aniž by si všiml, že jsem ponořený do vlastních úvah. „Naší prioritou je obrana Vesmírné asociace, ne obrana Extrasolárního společenství!“

Než jsem stačil zareagovat, vstala žena po mé levici. „Seš jenom podělanej strachy, Moore, to je celý!“ Uhodila robotickýma rukama do stolu, až se zachvěl. Ze skleničky, která stála přede mnou, vystríkla voda. „Klidně se zdeknijte, zašijte se v bezpečí na Zemi, pokud teda něco takovýho jako bezpečí ještě existuje. Já beru *Tiena* k Liberty. Howgh, domluvila jsem.“

Marion Morganová byla velmi výbušná žena. A také značně nonkonformní. Přesto, anebo právě proto, byla vynikajícím důstojníkem. Její netradiční postupy nám na začátku konfliktu s Tauriany zajistily jedno z mála vítězství, když jsme dokázali ubránit Sirénu. I proto byla povýšena do hodnosti kontradmirála.

Za její nejnovější zkrat však nemohla povaha. Bylo to vlastenectví. Ona se na Liberty narodila, dokonce dlouhé roky sloužila v Branné jednotě – dokud ji osud nezavál do Vesmírné asociace.

Vstal jsem a položil jí ruku na rameno. „Nebudete v tom sama, Marion. Liberty poletíme na pomoc všichni. Já si za svým rozhodnutím stojím.“

Tím „všichni“ jsem myslel ubohou flotilu, která se na Zemi vracela od Xandry. Dva značně prořídlé operační svazy o společné síle pěti těžkých bitevníků typu *Sunstorm*, tři letitých lodí typu *Tsunami* (dvě z nich nedávno prodělaly přestavbu), šesti lehkých bitevníků typu *DarkStorm*, bohužel zoufale zastaralých, a jednoho koloniálního těžkého bitevníku typu *Democracy II*, *Tiena*, jemuž velela právě kontradmirál Morganová. Taurianské flotile, která zaútočila na systém *14 Hercules*, jsme se

nemohli rovnat. Ani omylem. Vždycky však existuje naděje. Kdybychom nebojovali a vzdali to, už dávno bychom tu nebyli. Celé lidstvo by bylo taurianskou hrozbou vymazáno z vesmíru.

Morganová si mě chvíli měřila nedůtklivým pohledem; potom její rysy roztály. „Díky, pane,“ šeptla – děkování jí nikdy moc nešlo přes pusy – a posadila se.

„Bohužel musím souhlasit s kapitánem Moorem, pane,“ ozval se po mé levici další sýček – velitelka mého štábu, kapitán Giada Etro.

Všichni, kdo seděli u stolu, na ni upřeli své pohledy. Nejen kvůli tomu, co řekla.

Giada byla pravým opakem Marion Morganové. Kontradmírál mohla být při zběžném pohledu považována za muže, naopak Giada byla tak ženská, jak nejvíc to šlo. Nepoznal jsem nikoho jiného, komu by tolik slušela uniforma – ať už v lehké pracovní verzi, nebo ve slavnostní.

Zahleděl jsem se do jejích zelených očí, ostře kontrastujících s nepoddajnými černými vlasy. Nemusela tady s námi být. Mohla dělat modelku, fotit reklamy pro některou z megakorporací. Vzpomínal jsem si, že když byl nasazen nový bitevní raketoplán typu *WarriorDream*, naléhal na mě generál Yoshida, velitel personálního úseku, aby se se strojem nafotila pro novou náborovou kampaň. Chápal jsem ho. Pokud se měl nějaký člen Ozbrojených složek nejlíp vyjímat na čumáku bitevního raketoplánu, pak to byla právě Giada. Nechal jsem to rozhodnutí na ní. S úsměvem odmítla.

I nyní se na mě usmívala. Zato já na ni ne. Když už jsem neměl její podporu – tak čím? Byl jsem v tom sám. Jako obvykle...

„Vy víte, jak na tom jsme, pane,“ řekla s drobným úsměvem. Samozřejmě že jsem to věděl.

Truchlivě.

Během celého konfliktu přišly Ozbrojené složky o polovinu

lodí. V současnosti jsme tak disponovali deseti experimentálními bitevníky typu *Devastátor*, primárně určenými k boji proti Taurianům, pětatřiceti *sunstormy*, třiceti *tsunami*, z nichž pouze několik prošlo přestavbou, šedesáti *darkstormy*, třiceti *blizardy* (narychlo sdrátovaným novým typem lehkých bitevníků) a dvaceti letadlovými loděmi typu *DeepImpact*. V docích uvnitř Sluneční soustavy, a to i na *Pallas Athéně*, ústřední stanici Ozbrojených složek na orbitě Země, pak docházelo k dozbrojování lehkých eskortních bitevníků, které jsem zkonfiskoval několika megakorporacím (tyhle lodě většinou chránily konvoje obchodních plavidel přepravující cenné suroviny).

Jejich šéfové mě za to milovali.

Jenže neměli na vybranou. Byť neoficiálně, Ozbrojené složky ovládaly Asociaci už více než tři roky. Navíc během konfliktu s Tauriany platila válečná direktiva. Ozbrojeným složkám podléhaly všechny megakorporace. A já nebyl jen jejich velitelem. Sám jsem se (i když oficiálně to udělal Předseda Asociace François Obikwelu) pasoval do úlohy Válečného ředitele Vesmírné asociace.

Další problémy nastaly, když jsem se rozhodl evakuovat menší koloniální osídlení podřízená Vesmírné asociaci. Vyčlenili jsme k tomu všechny dostupné letadlové lodě, dokonce i obchodní plavidla a tankery mnoha megakorporací. To už byla příslovečná poslední kapka. Pokusili se mě zabít. Velitel Sekce omega, která na vlivné představitele megakorporací dohlížela, mě naštěstí včas varoval – a já atentátu o vlásek unikl.

Zkráceně, během prvních týdnů války jsem musel čelit problémům i na domácí frontě.

Vyřešil jsem je jedním smělym tahem.

Členové speciálních jednotek *Serpents* na základě mého rozkazu unesli nejvýznamnější představitele asocičních megakorporací i samotného Předsedu Obikwelua. Ozbrojenci vtrhli

během noci do jejich bytů a domů, vytáhli je z postelí či z roztožených náručí jejich milenek nebo milenců a eskortovali je na *Teslu*. Potom jsme zamířili na Tróju, jednu z koloniálních planet věrných Asociaci. Zdejší obyvatelé kladli Taurianům značný odpor, bojoval každý muž, každá žena, každé dítě. Přesto nakonec podlehli.

A já chtěl těm, kdo o válce nic nevěděli, ukázat, jak vypadá taurianská invaze na povrch planety.

Každého z těch papalášů jsme napíchli na neurální rozhraní a vyslali jsme dolů na Tróju robotické sondy, ať se tam můžou porozhlédnout.

Když se po odpojení dostatečně vyzvraceli, uvolnili všechny prostředky, které do té doby jejich megakorporace zadržovaly. Bez reptání. Tak moc byli šokováni tím, co viděli.

Kdysi byli Tauriani jen neurčitou hrozbou, kterou mocní brali jako pohádku, výplod Ozbrojených složek, které chtěly Vesmírnou asociaci uzbrojit. Až po zážitku na Tróji si uvědomili, čemu vlastně čelíme. Genocidě, armageddonu, totálnímu zániku lidstva jako druhu.

Vrátil jsem se duchem do přítomnosti, k jednacímu stolu. Všichni velitelé na mě upírali pohledy. Čekali, co řeknu – zvláště když se proti mně postavila velitelka mého vlastního štábu.

„Vím, jak na tom jsme. Stejně jako vy všichni. Přesto nenecháme bratry na holičkách. Protože my jsme Vesmírná asociace!“

„Protože my jsme Vesmírná asociace!“ řekli všichni sborově – až na Marion Morganovou a jednoho muže.

Zahleděl jsem se do jeho zasmušilé tváře. „Je vaše jednotka připravená, podplukovníku?“

Když jsem zmínil jeho hodnost, trhl sebou. Nikdy nechtěl být vojákem, přesto ve svém životě bojoval už mnohokrát. Nicméně my si osud nevybíráme. To on si vybírá nás.

Desmond Sommers se zamračil. „Ještě se vzpamatováváme z bojů na Xandře. Ale nemějte obavy – zvládneme to, pane.“

„Dobře.“

Jeho jednotka byla v boji proti Taurianům neocenitelná, řekl bych klíčová. Všichni její členové totiž disponovali NAWA-Rem – nanobotickým brněním. Tenhle bývalý projekt konsorcia OROS byl už dávno u ledu, před třemi a půl lety byl však tváří v tvář hrozbě, které nyní čelíme, zase obnoven. Nějakou dobu trvalo, než se nám podařilo replikovat technologii, kterou byl Sommers vybavený, nakonec jsme to však zvládli. I díky archivům, jež po svém zániku uvolnil OROS.

Vstal jsem. „Dámy a pánové, máte své rozkazy. Během půlhodiny vstoupíme do hyperprostorového koridoru a zamíříme do systému *14 Hercules*.“

S tím jsem poradu ukončil.

*

Do koridoru jsme vlétli v plném bojovém módu.

Centrála, běžně se nacházející na palubě A, tedy v horní části lodního trupu, se při něm zasunula do hlubin plavidla, kde ji zajistily zámky; zároveň sloužila i jako záchranný modul, kdyby se všechno podělalo. Ve stejnou chvíli byly také od zbytku *Tesly* izolovány vnější sekce, nyní prosté posádky, a došlo k aktivaci energetického štítu. Poslední částí přechodu do bojového módu bylo, že jsme se všichni připojili k exoskeletárním křeslům, která se vysunula ze stropu centrály. Měla nás chránit. A většinou se tak i dělo...

Díky narudlému osvětlení, které signalizovalo aktivní bojový mód, působily tváře všech důstojníků ponuře a nabývaly takřka démonických rysů. Tolik mi to připomnělo okamžik šílenství v té chodbě, když...

Potrásl jsem hlavou a vyvolil zpod lehké pracovní kombinézy křížek, který se mi houpal na krku. Abych se pomodlil k Pánu... „Otče náš...“ šeptal jsem.

„Blížíme se k ústí hyperprostorového koridoru – výstupní bod B3, vzdálenost přes tři astronomické jednotky od planety,“ vyrušil mě nervózní hlas pilotky ovládající bitevník pomocí neurálního rozhraní.

„Aktivujte zařízení *Rising*, komandére,“ přikázal Moore Okanovi, svému prvnímu důstojníkovi, a pak úkosem pohlédl k admirálským panelům, kde jsem si v exoskeletárním křesle hověl já.

Pokud jsme se chtěli z hyperprostorového koridoru vynořit jinde než v pevném výstupním bodu, tak nás to stálo nezměrnou energii – kterou *Teslovi* dodávalo právě zařízení *Rising* vyvinuté konsorciem OROS. Díky němu se objevíme těsně u těžce zkoušené planety. To byla jedna z mála výhod, kterou jsme proti Taurianům měli.

Doufal jsem, že k Liberty dorazíme dřív než taurianské mateřské biolodě. Měli bychom tak čas zkoordinovat naše kroky s Brannou jednotou. V horším případě se vynoříme přímo do probíhající bitvy.

„Tři,“ odpočítával komandér Okan ledově klidným hlasem, byť orosené čelo vypovídalo více o jeho vnitřním rozpoložení. „Dva, jedna... aktivuji!“

Rudou záři nahradilo ostré bílé světlo. Potom jsme vystoupili z koridoru.

Trvalo půl druhé vteřiny, než senzory zjistily, co je tam venku – údaje se zobrazily přímo přede mnou, na admirálských panelech.

Proboha!

Bojoval jsem proti žaludečním šťávám, které mi vystoupaly až do krku.

Přiletěli jsme totiž pozdě...

„Na vyšší orbitě planety zachycuji desítky vraků,“ hlásila právě obsluha senzorů to, co jsem viděl před sebou. „Třicet těžkých bitevníků typu *Fortune*, je tam i deset *democracy II*, spousta *freedomů*... kristepane, s Brannou jednotou je ámen.“

Poslední hodnocení už do standardního hlášení nepatřilo, já jsem se však rozrušenému mladíkovi u sensorického stanoviště nedivil. I mě šokovalo, co jsem viděl.

Tauriani dobyli tenhle systém nebyvale rychle... Ucítil jsem, jak mi v krku roste knedlík. Nasadili snad něco, co jsme dosud neviděli? Novou, ničivou zbraň?

„Nějaké stopy po nepřátelských biolodích?“ zajímal se kapitán Moore. Jeho hlas byl klidný a vyrovnaný. Jako by se mu ulevilo, že už je po všem...

„Negativní, pane. Ale... zachycuji invazní pupeny.“

Při těch slovech jsem si opět vzpomněl na to, čeho jsem byl svědkem na Tróji. Já a zástupci megakorporací. Nyní se to dělo i tady. Na Liberty.

Sen prezidenta Cruze, sen o svobodné lidské společnosti mimo jho asociačních megakorporací, se nakonec proměnil v děsivou noční můru... Jeho království zanikne tím nejhorším možným způsobem.

„Holozobrazení!“ přikázal jsem.

„Slyšel jste rozkaz!“ obrátil se Moore na muže u operačního. Uprostřed centrály vykvetl obraz Liberty.

Modrozelená planeta, jejíž kontinenty byly omývány rozlehlým Wrightovým oceánem, byla o třetinu větší než Země, přesto se jí však velmi podobala. Téměř jako by se jednalo o planetární sestry.

Stejně jako Tauriani znesvěcovali těla obětí, byl nyní poznamenán i tento svět. Z nižší oběžné dráhy až dolů k povrchu

pučely obrovské, postupně se zužující zelené pupeny, jejichž povrch byl protkán rudými žilami pulzujícími stejně jako ty lidské – tyto však ne krví, ale bioplazmou, která taurianským plavidlům dodávala energii.

V každém invazním pupenu se nacházely statisíce Taurianů, kteří byli vysíláni na povrch, aby planetu asimilovali. Nepřítel měl k dispozici osm výsadkových lodí, dvě visely v těsné blízkosti Města svobody, hlavní aglomerace planety.

„Operační svaz Liberty je kompletní,“ ozvala se obsluha komunikačního. „*Tien* nás volá, pane.“

Bylo mi jasné, co kontradmirál Marion Morganová chce – nakopat těm čurákům prdel.

Protentokrát se naše zájmy shodovaly...

„Ignorujte to,“ přikázal Moore. „Podporučíku Diazová,“ obrátil se na pilotku. „Připravte se vstoupit do hyperprostorového koridoru.“

„Ruším rozkazy!“ řekl jsem pevným hlasem.

Všichni v centrále ztuhli.

„Admirále!“ otočil se na mě Moore. „Pane... při vši úctě, tady je už dobojováno.“

„Já rozhodnu, kdy je, a kdy není.“

„Vy víte, co se stane, pokud začneme střílet. Takhle byl zničen operační svaz, který se rozhodl osvobodit Palmyru. Nemusím vám to snad připomínat.“

Samozřejmě že jsem si to pamatoval. To můj rozkaz poslal všechny vojáky na smrt. Mezi nimi byla i Mooreova sestra, která tou dobou sloužila coby první důstojnice na vlajkové lodi viceadmirála Lisinského, na *Michaelu Bloombergovi*.

Bitevníky tehdy začaly pálit do invazních pupenů nad Palmyrou. V té době ještě nikdo z nás netušil, co jsou zač, že to jsou ve skutečnosti přeměněné mateřské biolodi. Jakmile byly napadeny, prošly zpětnou transformací – a ta byla sakra

rychlá. Nakonec se jim podařilo smést celý zaskočený operační svaz z vesmíru a Palmyra definitivně padla do rukou nepřítelů.

Jenže nyní to bylo jiné – věděli jsme totiž, co nás čeká.

„Dokud jsou tam dole lidé, tak to nevzdáme,“ prohlásil jsem.

„Pane, já...“

Můj pohár trpělivosti s Moorem právě přetekl. „Poručíku Delaroso,“ otočil jsem se k jednomu *Serpentovi*, který měl službu v centrále. „Odvedte kapitána Moorea do jeho kajuty. Od nynějška přebírám velení *Tesly* já.“

Velet jakékoli lodi bylo přece jenom admirálskou výsadou...

„S radostí, pane,“ ucedil Delarosa, který Moorem očividně pohrdal.

Moore chvíli otevíral a zavíral ústa jako ryba na suchu. Evidentně ho vůbec nenapadlo, že by mohlo dojít k něčemu podobnému. „Pane...“ snažil se ještě zvrátit svůj osud, ale tvář v tvář mému nekompromisnímu pohledu schlípl a odpoutal se od exoskeletárního křesla.

Stejně jako já.

Zamířil jsem k velitelským panelům, oči všech v centrále mě hltaly. Připojil jsem se k exoskeletárnímu křeslu. Potom jsem se rozhlédl po SVÝCH lidech. „Tak do práce. Nadporučíku Larson,“ oslovil jsem muže od taktického. „Zkoordinujete naši akci se zbytkem svazu tak, aby byly síly rovnoměrně rozprostřeny na jednotlivé cíle. My si bereme jeden z pupenů uhnízděných v blízkosti Města svobody. Odjistěte SOLy v bateriích pět a osm a připravte se je na můj povel odpálit. Pokud budeme mít štěstí, zlikvidujeme všechny pupeny dřív, než se stačí přeměnit zpátky v mateřské biolodě.“

*

Svět se proměnil v peklo.

Z přetržených vodičů sršely jiskry, z panelů přede mnou se kouřilo. V exoskeletárním křesle jsem visel mírně nakřivo, protože nevydržel jeden ze závěsů. Krvácel jsem, když mi jeden šrapnel z vybuchující konzole prošpikoval rameno.

„Zaznamenávám narušení bezpečnosti na palubě I,“ křičela právě obsluha operačního. „Dostali se skrz energetický štít!“

Přímo přede mnou rotoval hologram *Tesly* – povrch celé lodi byl obsypaný menšími taurianskými plavidly; říkali jsme jim výsadkové bioraketoplány. Právě energetický štít, kterým moje vlajková loď jako jeden z mála *sunstormů* disponovala, zabraňoval jednotlivým mimozemšťanům dostat se skrz trup na palubu.

Znovu jsem si vzpomněl na chvíli, kdy jsem se probudil v chodbě, koupající se v narudlém osvětlení, se střeplinou ve vnitřnostech. Tehdy jsme se vraceli ze Sirény, kterou jsme jako jeden z mála světů ubránili. Tauriani na nás však čekali v jednom z uzlových bodů a tvrdě na *Teslu* zaútočili – jako by věděli, že jsem na palubě. A bylo to dost dobře možné... Tehdy energetický štít lodi zcela selhal... Modlil jsem se, aby se to nestalo i nyní.

„Vyšlete na palubu I jednotku podplukovníka Sommerse, komandéře Okane!“ křikl jsem na prvního důstojníka *Tesly*.

„Ano, pane,“ potvrdil, že rozkaz slyšel.

Zadíval jsem se na taktickou holoobrazovku obklopující centrální půlkruh počítačových stanovišť. Zbývala poslední nepřátelská mateřská bioloď a množství menších i větších plavidel. Největší starosti mi dělalo několik kilometr dlouhých biokřížníků. Bohužel i naše řady dosti prořídly...

Když jsme zahájili soustředěný útok proti invazním pupenům, čtyři jsme dokázali rozstřílet na cucky, jeden, který se částečně přetransformoval na mateřskou loď, přišel o motory – ať

už tu podivnou bioloď pohánělo cokoli – a shořel v bouřlivé atmosféře Liberty.

Další tři nám bohužel začaly zatápět, zvláště když vypustily menší plavidla. Během bitvy jsme přišli o jeden *sunstorm*, dvě *tsunami* a čtyři *darkstormy*. Budou to pro nás citelné ztráty – to však budu řešit až později.

„Nadporučíku Larsone,“ oslovil jsem taktického důstojníka *Tesly*. „Zahajte palbu na zbývající mateřskou bioloď. XOLy z odpalovače pět.“

Vzhlédl. „Pane?“

XOLy, rakety s hlavicí obsahující antihmotu, to nejúčinnější, co jsme měli k dispozici, se postupem času stávaly nedostatkovým zbožím. Zvláště když se Taurianům podařilo dobýt Taorminu a Desdemonu, kde se nacházely důležité továrny na výrobu zbraní.

Všechno to však byly jen směšné ztráty ve srovnání s tím, o co přišel ExoSol. Většina taurianských útoků byla až nepochopitelně zaměřena právě na jeho světy. Padla Tane v systému 55 Cancri, kde měla Branná jednotka loděnice, a Egreb v systému Epsilon Eridani, už tolikrát zkoušený během jiných konfliktů: prvních a druhých koloniálních válek. A spousta menších planetárních osídlení, ať už mající pár stovek nebo statisíců obyvatel.

„Slyšel jste dobře, nadporučíku!“ potvrdil jsem rozkaz. „Kordinujte útok s taktickým důstojníkem *Tiena*. Pošlete je do pekla, nebo kam to vlastně chodí umírat.“

„Rozkaz, pane!“

O několik vteřin později zanikla poslední mimozemská bioloď.

Otočil jsem se na poručíka Ratledgeovou, komunikační důstojnici. „Ať se flotila postará o menší taurianská plavidla.“

„Admirále,“ ozval se komandér Okan. „Tým podplukovníka

Sommerse zlikvidoval Tauriany, kteří vnikli na palubu I. Bitevní raketoplány nás pomalu zbavují výsadekových bioraketoplánů přisátých k našemu štítu. Během tří minut budou hotoví.“

Úlevou jsem se zhroutil do exoskeletárního křesla. Byť jen na chvíli – stále jsme totiž byli na začátku. Na Liberty už probíhala invaze. Dokázali jsme ji zastavit včas? Nebyl jsem si tím jistý.

„Výborně,“ pravil jsem nakonec. „Podporučíku Diazová, vedte nás k planetě.“

„Ano, pane.“

Upíral jsem pohled na holoobrazovku zobrazující kotouč Liberty – a doufal jsem, že všem na planetě neseme naději.

„Proveďte sken povrchu,“ poručil jsem mladíkovi ovládajícímu senzorické stanoviště. „Kolik zachycujete lidských a kolik taurianských forem života?“

Chvíli pracoval s panely. Když vzhlédl, byl ve tváři bílý jako smrtka. „Sto tisíc lidí,“ zašeptal.

Liberty měla takřka půl miliardy obyvatel, byl to nejlidnatější svět Extrasolárního společenství...

Všichni v centrále sborově zalapali po dechu. Jak je možné, že se Taurianům podařilo za tak krátký čas zlikvidovat tolik lidí? Nedávalo to smysl.

Snažil jsem se rychle ovládnout. Když ne já, kdo jiný? Rozhlédl jsem se po osazenstvu centrály. „Návrhy?“

„Možná vypustili do atmosféry virus,“ vzhlédl komandér Okan od svých panelů.

„Kyslík,“ pravil s klidnou tváří vědecký důstojník *Testy*, nadporučík Schulz.

To mě zaujalo. „Jak jste to myslel?“

„Atmosféra Liberty je podobná pozemské. Je složena z podobného poměru dusíku, kyslíku a vzácných plynů. Nyní je

v ní jen stopové množství kyslíku. Vypadá to, jako by ho něco rozštěpilo.“

„Nějaká nová zbraň?“

„Teoreticky ano.“

Zaměřil jsem se na mladíka obsluhujícího senzorické.

„A Tauriani?“

„Taurianů...“ koktal. „Taurianů je na povrchu půl milionu.“

„Ti dýchat kyslík nepotřebují,“ dodal vědecký důstojník.

Povzdechl jsem si a sklonil hlavu. Přišli jsme příliš pozdě.

„Zachycujeme volání z povrchu!“ ozvala se obsluha komunikačního, poručík Ratledgeová. „Jen audio.“

„Spojte nás!“

Nejdříve bylo slyšet poruchy. Potom se ozval třesoucí se hlas. „Lodím na orbitě. Zabijte nás! Pro smilování boží, zabijte nás!“

To, co jsme slyšeli, všechny v centrále šokovalo.

Odpoutal jsem se od exoskeletárního křesla. Potřeboval jsem stát pevně na nohou, ne viset ve vzduchu jako marioneta. „Tady admirál Saran, Ozbrojené složky Vesmírné asociace. S kým mluvím?“

„Už jsou tady,“ ozvalo se místo odpovědi. „Tauriani pronikli až do budovy. Zabijte nás! Prosím. Zabijte!“

Až nyní jsem hlas identifikoval; to strach ho změnil v nepoznání. Patřil muži, s nímž jsem ještě před dvěma měsíci jednal – a věřil v lepší časy.

„Pane prezidentě...“ vydechl jsem.

Geoffrey Cruz se ozval znovu. „Vy netušíte, co dělají našim přeživším. Je pozdě... na všechno.“

Bohužel jsem to tušil. Viděl jsem, co dělali na Tróji. Přesahovalo to i mé nejdivočejší představy. A proto jsem věděl, že neexistuje jiná možnost než ta, s níž přišel Cruz.

„Stal jsem se smrtí, ničitelem světů,“ zašeptal jsem.

Roztrásl jsem se. Srdce mi divoce bilo v hrudi. Čůrky potu mi stékaly po zádech.

Vzpomněl jsem si totiž na jinou planetu. Na jinou bitvu. A na jiný den. Bylo to za druhých koloniálních válek, kdy byla Vesmírná asociace schopná smést ExoSol do zapomnění. Tehdy jsem vedl operační svazy proti Egrebu. Vzdušně nám tam admirál Chase se svou obrannou flotilou, již jsme nakonec na hlavu porazili. Potom jsem dostal rozkaz – zasáhnout IOly, raketami s fúzní hlavicí určenými pro orbitální bombardování, hlavní město planety, San Juan Revolución.

Splnil jsem ho.

Byl jsem voják. Byl jsem vzorný spotřebitel. V tom okamžiku jsem nepochyboval, nepřemýšlel.

Až ve chvíli, kdy jsem spatřil nukleární ohně na povrchu planety, mi došlo, co jsem způsobil a kolik lidí, nevinných civilistů, jsem zabil. Sen o Taurianovi nebyl jediný, který mě mučil...

Já... nechci. Nechci to znovu opakovat.

„Udělejte to,“ žadonil dál Cruz. „Zabijte nás!“

„Komandéře Okane,“ oslovil jsem prvního důstojníka *Tesly*. „Přechod do standardního módu.“

Všichni se odpoutali od exoskeletárních křesel, která se vydala na svou pouť do stropních úložišť. Mezitím centrála doputovala vertikální šachtou na vrchol lodi. Jakmile ji tam zacvakly zámky, zmizely pancéřové kryty zahalující průzor.

Přišel jsem k němu, protože jsem ji musel vidět na vlastní oči. Liberty rotovala přímo pod námi, svět pokrytý zdánlivě nekonečným Wrightovým oceánem, nad nímž zuřily prudké bouře. Spatřil jsem hlavní kontinent.

Nic nenaznačovalo, že se to děje.

Byl to však fakt.

Planeta umírala. Tauriani se o to postarali.

„Prosím,“ plakal Cruz.

Otočil jsem se na nadporučíka Larsona u taktického stanoviště. „Přesměrujte ovládání zbraní na moje panely.“

„Pane?“

„Udělejte to!“

Jakmile příkaz splnil a já byl opět u svého stanoviště, chtěl jsem odjistit IOly, ale ruka se mi třásla natolik, že jsem si musel levačkou na chvíli sevřít zápěstí. Povedlo se mi to až napodruhé.

„Pro smilování boží, zabijte nás!“ ozýval se dál hlas, který vycházel z reproduktoru, hlas prezidenta Geoffreye Cruze. „Všechny nás zabijte!“

Polkl jsem a stiskl položku blikající přede mnou.

Odpalovače jedna až deset záhy vyslaly smrtící střely k povrchu planety. Bylo jich tolik... spálí celý tenhle svět na prach. Pro lidi, kteří zbyli na povrchu, to však bude vysvobození. A pro Tauriany peklo...

„Ne!“

Trhl jsem sebou. Hlas patřil muži, který už byl tři a půl roku neznámý. Možná mrtvý. Naposledy jsem ho viděl v chodbě na *Tienovi* v okamžiku, kdy se rozhodl zahodit celý život kvůli pomstě. Jak se tu najednou ocitl? A proč?

Ohlédl jsem se.

Stál rozkročený ve dveřích do centrály a pod ním leželi dva omráčení mariňáci.

Na sobě měl bílé brnění, které mi bylo zdánlivě povědomé – přesto jsem si ho v tuhle šílenou chvíli nedokázal zařadit. Za ramenním pancéřováním mu vykukovaly jílce kvantových mečů, jedné z mála zbraní, která dokázala Tauriany zabít. Na hlavě neměl helmu, takže jsem mohl vidět jeho ztrhanou tvář, již zčásti překrývaly dlouhé černé vlasy. Upřel na mě divoký pohled modrých očí. Obviňoval mě jím.

A já byl vinen.

„Je mi to líto,“ zašeptal jsem. „Ale už je pozdě.“

Vrhl se k průzoru – v okamžiku, kdy centrálu *Tesly* zalilo oslnivé světlo, jak se IOly střetly s povrchem planety.

Stal jsem se smrtí, ničitelem světů. Už podruhé.

Tenhle citát kdysi vyslovil Robert Oppenheimer, otec atomové bomby – on však nebyl ten, kdo ho vymyslel. Kdysi před tisíci lety byl vepsán do Bhagavadgíty, součásti staroindického eposu Mahábhárata.

Byl mým dědictvím, i když já ho nechtěl. Já měl jinou víru.

Při pohledu na to, co se dělo dole, jsem si vzpomněl na Žalm 29.

„Hospodinův hlas křeše plameny ohně. Hospodinův hlas nutí poušť svíjet se v křeči. Hospodin nutí svíjet se v křeči poušť Kádeš. Hospodinův hlas nutí laně k porodu, loupe z lesních stromů kůru.“

„Ne!“ vykřikl muž v brnění, když viděl tu zkázu, a sesul se k zemi. „Co jste to provedl? Co jste to jenom provedl?“

„To, co bylo nutné.“

Podíval se na mě, tvář zrůzněnou hněvem. Myslel jsem si, že mě zabije. I když byla centrála plná mých lidí a přiběhli další mariňáci, kteří na něj ihned namířili útočné pušky, věděl jsem, že by toho byl schopný.

On se však jen po době, která trvala jako sama polovina času, znovu otočil k průzoru. „Předpověděl jsem to,“ zašeptal. „Kdysi.“

„Co?“

„Že bude Liberty zničena, sežehnutá nukleárním ohněm. Jednou. Ale netušil jsem, admirále Sarane, že to budeme my, kdo...“ zmlkl.

„Proč jste tady?“ zeptal jsem se ho. „A co jste celou dobu dělal?“

„Cestoval jsem. Dál než kdokoli jiný přede mnou. Viděl jsem

věci, ze kterých byste zešlel. A...“ Patrick Kerr se ušklíbl. „Přinesl jsem vám naději.“

2

Kerr

O několik dní dříve...

Hořel jsem v záři supernovy.

Křičel jsem.

Bojoval jsem.

Přesto jsem nedokázal vzdorovat jednomu z největších vesmírných kataklyzmat. Jak bych jenom mohl? Vždyť jsem nebyl bůh. Jen obyčejný člověk, pokud jsem se jím tedy mohl nazývat...

Celé to začalo nevinně. Ale tak to obvykle bývá...

Sledoval jsem masivního hvězdného veleobra, jehož průměr byl tisíckrát větší než ten sluneční. Mohutné prstence protuberancí šlehající hluboko do prostoru i značně nestabilní „povrch“ hvězdy – fotosféru. A také sedm světů, které veleobra obíhaly. Dříve, když byl ještě hvězdou hlavní posloupnosti, se nacházely stamiliony kilometrů od něj – nyní však byly v jeho bezprostřední blízkosti spalovány nemilosrdným žářem. Zatímco jiné shořely už před statisíci lety, když se nafukoval do nynějších gargantuovských rozměrů...

On byl pánem všech světů v soustavě odjakživa. A nyní rozhodne i o smrti zbylých z nich.

Staniž se.

Vnější vrstvy veleobra se zprudka rozletěly v oslňující explozi; jako okvětní plátky obrovské květiny. Mohutná rázová vlna trhala jeden svět planetárního systému za druhým. Dokud se nedostala ke mně.